

Η Ευχαριστία ως ενωτικό και περιεκτικό ιεραποστολικό γεγονός

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

[Ομ. Καθηγητής Θεολογικής Σχολής ΑΠΘ Πέτρος Βασιλειάδης](#)

Ένα από τα κύρια ερωτήματα που θα απασχολήσουν την επιστημονική και θεολογική έρευνα κατά τη διάρκεια της τρίτης χιλιετίας σχετίζεται ασφαλώς με τον βαθύτερο χαρακτήρα και την ουσία του χριστιανισμού. Και για να γίνω σαφέστερος, το ερώτημα αφορά στον *σωτηριολογικό* ή *εκκλησιολογικό* χαρακτήρα της θρησκείας του από Ναζαρέτ Ιησού. Αναφέρεται, θα μπορούσε να πει κανείς, στη διάσταση που επικεντρώνεται στην προσωπική ή δια πίστεως σωτηρία του ανθρώπου (επηρεασμένη κατά κάποιο τρόπο από τον *ατομισμό*, έναν από τους πυλώνες δηλαδή της νεωτερικότητας), ή στην *κοινωνική/εκκλησιοκεντρική* του ιδιαιτερότητα (την επηρεασμένη από την παραδοσιακή ευχαριστιακή αυτοσυνειδησία της Εκκλησίας). Με όρους αποκλειστικά βιβλικούς, η λύση του προβλήματος εξαρτάται από την έμφαση που δίνει κανείς στην *παύλεια* εκδοχή του χριστιανικού *κηρύγματος*, όπως και στην παύλεια ερμηνεία του «Ιησού του από Ναζαρέτ». με κορύφωση την περίφημη *σταυρική του θεολογία*, ή στην ευχαριστιακή έκφραση της ταυτότητας της Εκκλησίας από την αρχή της ιστορικής της δραστηριότητας μέχρι σήμερα. Άλλωστε, υπάρχουν δύο διακριτά, αν και κάπως αλληλένδετα, στοιχεία που συνέχουν την ταυτότητα του λαού του Θεού, τόσο στην παλαιοδιαθηκική, όσο και στην καινοδιαθηκική του εκδοχή: Στην

Π.Δ. η *διαθήκη* (ή μία σειρά διαθηκών), την οποία ο Γιαχβέ συνήψε μονομερώς με το λαό του, και ο *Νόμος* τον οποίο τους παρέδωσε. Στην Κ.Δ. η *Αγία Γραφή* και η *Ευχαριστία*, το δόγμα και η εμπειρία, το *κήρυγμα* και η *κοινωνία*. Αποτελεί κοινό τόπο, ότι για αιώνες οι χριστιανοί - ανεξαρτήτως δογματικών αποκλίσεων - εξέφραζαν την ταυτότητα και αυτοσυνειδησία τους κατά τη σύναξή τους «επί το αυτό» γύρω από το Κυριακό Δείπνο. [Διαβάστε τη συνέχεια του άρθρου »](#)